

မင်မင်းဆက်မှ ယန္တရားပညာရှင်

စာစဉ်-၈

Translator-Zero

အခန်း ၇၁

ရှက်ရွံ့သွားရသော ခရိုင်ဝန်

*

လီကျစ် အောင်ပွဲခံကာပြန်လည်ရောက်ရှိလာ
သည့် သတင်းက မြို့တစ်ခွင်သို့ အလျင်အမြန်
ပြန့်နှံ့သွားလေသည်။ သတင်းကိုကြားသည်နှင့်
အမတ်များနှင့် မြို့မျက်နှာဖုံးသူဌေးသူကြွယ်များ
က ခရိုင်ဝန်ရုံးတော်ရှေ့တွင် စုရုံးရောက်ရှိလာ
ကြသည်။ မကြာမီတွင် ခရိုင်ဝန်ကိုယ်တိုင် ထို
သတင်းကို ကြားသိသွားပြီးနောက်
အထိတ်တလန့်ဖြင့် ထိုအမတ်များနှင့်

သူဌေးသူကြွယ်များကို ဦးဆောင်ကာ ထွက်လာခဲ့
လေသည်။

မြို့တံခါးဝသို့ ရောက်ရှိချိန်တွင် တော့
တိုင်းသူပြည်သားများ ဝိုင်းရံကြိုဆိုနေကြသော
ရှေ့ပြေးတပ်ဖွဲ့နှင့် စစ်ဘက်အမတ် လီကျစ်တို့ကို
သူတို့မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

မြင့်မားလှသော မြင်းကြီးပေါ်တွင် အောင်ပွဲခံ
ဟန်ဖြင့် ထိုင်နေသော လီကျစ်ကို မြင်လိုက်ရ
သောအခါ ခရိုင်ဝန်၏ မုတ်ဆိတ်မွေးများပင်
တုန်ယင်သွားပြီး စကားတစ်ခွန်းမျှပင် မဟနိုင်
အောင်ဖြစ်သွားရသည်။

လာရောက်ကြည့်ရှုသူများမှာလည်း
တဖြည်းဖြည်းများပြားလာသည်။ ယခုအချိန်၌
မြို့ရိုးပေါ်တွင်ပင် လူများပြည့်နှက်နေပြီး တောင်

ပေါ်စားပြုများ၏ ခေါင်းများနှင့် စားပြုများကို
နှိမ်နင်းခဲ့သော သူရဲကောင်းကိုကြည့်ရှုရန်
အားလုံးက တိုးဝှေ့နေကြသည်။

သို့ရာတွင် တိုင်းသူပြည်သားများက ခရိုင်ဝန်
ရောက်ရှိလာသည်ကို မြင်သောအခါ
လိုလိုလားလားပင် လမ်းဖယ်ပေးကြသဖြင့်
အမတ်များနှင့် သူဌေးသူကြွယ်များမှာ လီကျစ်
ထံသို့ သွားရန် လမ်းကျဉ်းလေးတစ်ခု ရရှိသွား
သည်။

ခရိုင်ဝန်က အနီးသို့ ရောက်လာသောအခါ လီ
ကျစ်၏ တပ်ဖွဲ့ဝင်များထဲတွင် တစ်ယောက်မျှ
ဒဏ်ရာရထားခြင်းမရှိသည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရ
သည်။ သူ၏ အိုမင်းနေသော မျက်နှာပေါ်တွင်
အံ့ဩမှုများ ပိုမိုထင်ဟပ်လာပြီး သူ၏အကြည့်

များက နတ်စစ်သည်များနှင့် နတ်စစ်သူကြီးများ
ကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည့်အလား ဖြစ်နေသည်။

ခရိုင်ဝန်က လီကျစ်ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်
ပြီး...

"တပ်မှူးငယ်... ချာယွန်တောင်ထွတ် ဓားပြ
စခန်းက တောင်ပေါ်ဓားပြတွေအားလုံးကို
ဖမ်းဆီးနိုင်ခဲ့တာလား" ဟု အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့်
မေးလိုက်သည်။

လီကျစ်က သူ၏ စစ်မြင်းကြီးကို ပုတ်လိုက်
ပြီး...

"ခရိုင်ဝန်မင်းရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့် တစ်ယောက်မှ
မလွတ်စေရပါဘူး" ဟု ကျယ်လောင်စွာ
ကြေညာလိုက်သည်။

"မင်းရဲ့တပ်ဖွဲ့ထဲက ဘယ်သူမှ ဒဏ်ရာမရဘူး

လား"

"မှန်ပါတယ်... ဘယ်သူမှ ဒဏ်ရာမရပါဘူး"

ခရိုင်ဝန်မှာ အသက်ရှူမှားသွားပြီး... 'ဒါ
တကယ်ပဲ ကောင်းကင်ဘုံကဆင်းသက်လာတဲ့
နတ်စစ်သည်တွေလား။ ဟိုတုန်းက ဂျပန်
ပင်လယ်ဓားပြတွေကိုနှိမ်နင်းခဲ့တဲ့ ချီမိသားစု
တပ်ဖွဲ့တောင် အခုလိုလူနည်းနည်းနဲ့
အသေအပျောက်မရှိအောင် အနိုင်မယူနိုင်ခဲ့ပါ
ဘူး' ဟု စိတ်ထဲမှ တိတ်တဆိတ် တွေးလိုက်
မိသည်။

လီကျစ်၏ ရဲစွမ်းသတ္တိကြောင့် ခရိုင်ဝန်၏
မျက်နှာမှာ မျက်နှာပူရှက်ရွံ့မှုဖြင့် နီမြန်းသွားရ
သည်။ သူက ဘေးပတ်လည်ရှိ အမတ်များနှင့်
သူဌေးသူကြွယ်များကိုလှမ်းကြည့်လိုက်ရာ သူတို့

တစ်ဦးစီ၏ မျက်နှာပေါ်တွင်လည်း ရှက်ရွံ့နေ
သည့် အမူအရာများကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။
တလောက လီကျစ်ကို လက်ခံတွေ့ဆုံခဲ့စဉ်က သူ
တို့ အလွန်တရာအထင်အမြင်သေးခဲ့ကြသည်မှာ
ထင်ရှားလှသည်။ ယခု လီကျစ်တစ်ယောက်
အောင်ပွဲခံကာပြန်လည်ရောက်ရှိလာချိန်တွင်
တော့ သူတို့ထဲမှ မည်သူမျှမျက်နှာပြုစရာ နေရာ
မရှိတော့ပေ။

သို့ရာတွင် လီကျစ်က ခရိုင်ဝန်ကို ဤမျှလွယ်
လွယ်ဖြင့် အလွတ်မပေးလိုပေ။ အမတ်ဝတ်ရုံကို
ဝတ်ဆင်ထားသော ခရိုင်ဝန်ကိုကြည့်ကာ မြင်း
ပေါ်မှနေ၍ ပြုံးလိုက်ပြီး...

"ခရိုင်ဝန်မင်း... ဟိုနေ့က အခြေအနေနဲ့ ဒီနေ့
အခြေအနေ ဘယ်လိုကွာခြားသွားပြီလဲ"

လီကျစ်၏ စကားကြောင့် ခရိုင်ဝန်မှာအရှက်ရ
လွန်းသဖြင့် မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီမြန်းသွား
တော့သည်။ သူက ရှက်ရှက်ဖြင့် မျက်စိကိုမှိတ်
ထားလိုက်ပြီး အချိန်အတန်ကြာသည်အထိ ပြန်
မဖွင့်ရဲတော့ပေ။

အတန်ကြာပြီးနောက် အိုမင်းနေပြီဖြစ်သော
ခရိုင်ဝန်ကရုတ်တရက် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချ
လိုက်ပြီး မျက်လုံးကိုဖွင့်ကာ အံ့ကိုကြိတ်လိုက်
သည်။ ထို့နောက် သူ၏ အမတ်ဝတ်ရုံလက်ကို ခါ
ထုတ်လိုက်ကာ ရွှေတောင်ကြီးပြိုကျပြီး
ကျောက်စိမ်းတိုင်ကြီး လဲကျသွားသည့်အလား
လီကျစ်ကို အလွန်လေးနက်စွာအရိုအသေ
ပေးလိုက်ရင်း...

"တပ်မှူးငယ်အနေနဲ့ အတိတ်က ကိစ္စတွေကို

ကြီးကျယ်သော အောင်ပွဲကိုရယူနိုင်ခဲ့သည်ကို
သာ တိုင်းသူပြည်သားများ မသိထားပါက သူတို့
မျက်စိမှားနေသည်ဟုပင် ထင်မှတ်သွားကြမည်
ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် ခရိုင်ဝန်ကိုယ်တိုင်ကဦးဆောင်၍
အရိုအသေပေးလိုက်ပြီဖြစ်ရာ အမတ်များနှင့်
သူဌေးသူကြွယ်တစ်စုကလည်း အလျင်အမြန်
လိုက်လံလုပ်ဆောင်ကြတော့သည်။ ခရိုင်ဝန်
ထောက်၊ မှတ်တမ်းအရာရှိနှင့် ခရိုင်အတွင်းရှိ
ပညာတတ်စာပေသမားများအားလုံးက
လေးနက်စွာ အရိုအသေပေးလိုက်ကြပြီး...

"တပ်မှူးငယ်အနေနဲ့ အတိတ်ကကိစ္စတွေကို
ဥပေက္ခာပြုပြီး အန္တရာယ်များတဲ့နေရာကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့
သွားရောက်ကာ ဓားပြတွေကိုနှိမ်နင်းပေးခဲ့တဲ့

အတွက် ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ခရိုင်ငယ်လေး အေးချမ်း
သာယာသွားရပါပြီ။ ကျေးဇူးကြီးမားလှပါတယ်"

အမတ်များနှင့် သူဌေးသူကြွယ်များသာမက လူ
အုပ်ထဲတွင်ရှိနေကြသော စာသင်သားများနှင့်
ဘွဲ့ရပညာတတ်များကပါ သူတို့၏ လူကြီးသူမ
များဦးဆောင်၍ အရိုအသေပေးနေသည်ကို မြင်
သောအခါ မြင်းပေါ်တွင်ရှိနေသော လီကျစ်ကို
တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် အရိုအသေ
ပေးလိုက်ကြသည်။

သူဌေးသူကြွယ်များနှင့် ပညာတတ်များက
ယခုကဲ့သို့ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော အရိုအသေ
ပေးမှုကို ပြုလုပ်နေကြသည်ကိုမြင်သောအခါ
တိုင်းသူပြည်သားများက ဤအခြေအနေသည်
အလွန်တရာကြီးကျယ်မြင့်မြတ်လှကြောင်း

နားလည်သွားကြပြီး စကားတစ်ခွန်းမျှပင် မဟာရဲ
ကြတော့ပေ။ ထို့ကြောင့် ထောင်ပေါင်းများစွာ
သောလူများဖြင့် ဝိုင်းရံထားသည့် အရှေ့ဘက်မြို့
တံခါးဝကြီးမှာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွား
တော့သည်။

ထောင်ပေါင်းများစွာသော လူအုပ်ကြီး၏
အလယ်ဗဟိုတွင် မြင်းပေါ်၌ရှိနေသော လီကျစ်
က အရိုအသေပေးနေကြသည့် အမတ်များနှင့်
သူဌေးသူကြွယ်များကိုကြည့်ကာ
ဝတ်ကျေတမ်းကျေ လက်အုပ်ချီလိုက်ပြီး...

"အသေးအမွှားလေးပါ... ပြောနေစရာတောင်မ
လိုပါဘူး" ဟု ခပ်အေးအေးပင် ပြောလိုက်သည်။

အရိုအသေပေးလျက်ရှိနေသေးသော ခရိုင်ဝန်
မှာ ထိုပေါ့ပေါ့ပါးပါးစကားလုံးများကို

ကြားလိုက်ရသောအခါ မျက်နှာပို၍ပင် နီမြန်း
သွားပြီး ရှေ့သို့ယိုင်ထွက်သွားကာ မြေပြင်ပေါ်သို့
လဲကျလုမတတ် ဖြစ်သွားရလေသည်။

သူတို့ ဓားပြနှိမ်နင်းရန်သွားခဲ့စဉ်က လီကျစ်နှင့်
ကျန်ဖုန်းတို့ နှစ်ယောက်တည်းတွင်သာ မြင်းများ
ပါရှိသော်လည်း အပြန်လမ်းတွင်မူ မြည်းနှင့်
မြင်းအကောင်သုံးဆယ်ကျော် ပါလာပြီဖြစ်ရာ
ရှေ့ပြေးတပ်ဖွဲ့၏ ပထမတပ်စု အောင်ပွဲခံ
ပြန်လည်ရောက်ရှိလာမှုမှာ အလွန်လွယ်ကူ
ပေါ့ပါးကာ သာယာကြည်နူးဖွယ် ကောင်းနေ
တော့သည်။

လီကျစ်တစ်ယောက် ထန်းကျင်းဝေ့မြို့သို့ ပြန်
ရောက်ပြီး တောင်ပေါ်ဓားပြများ၏ ခေါင်းများ

နှင့် အိုမင်းမစွမ်းဖြစ်နေသောဓားပြများကို
ပြည်နယ်ဘုရင်ခံထံ အပ်နှံလိုက်သောအခါ... လီ
ကျစ်အပေါ်ထားရှိသော ဟယ်ရီရို၏ အကြည့်
များက လုံးဝကို ပြောင်းလဲသွားတော့သည်။
ပထမအချက်အနေဖြင့် လီကျစ်၏ ကိုယ်ပိုင်
တပ်ဖွဲ့ကို ဖွဲ့စည်းထားသည်မှာ နှစ်လသာရှိသေး
ကြောင်း ဟယ်ရီရို သိထားသည်။ နှစ်လ
သက်တမ်းသာရှိသေးသော တပ်သားသစ်များ
ဖြင့် ကာလရှည်ကြာ ခြေကုပ်ယူထားသော ချာ
ယွန်တောင်ထွတ်မှ ဓားပြများကို အနိုင်ယူနိုင်ခဲ့
ခြင်းမှာ အမှန်တကယ်ပင် ချီးကျူးဖွယ်ရာ စွမ်း
ဆောင်ရည်တစ်ခုဖြစ်သည်။ လီကျစ်က စစ်ဘက်
အမတ်တစ်ဦးဖြစ်ရန် ကိုယ်တိုင်တောင်းဆိုခဲ့
ခြင်းဖြစ်ပြီး သူ၌ အမှန်တကယ်အရည်အချင်းရှိ
နေပုံရသည်။ ထို့ကြောင့် လီကျစ်သည်

အလားအလာကောင်းသော လူစွမ်းကောင်းတစ်
ဦးဖြစ်ကြောင်း ဟယ်ရီရို ပို၍ခံစားလာရသည်။

ဒုတိယအချက်အနေဖြင့် သူ၏ စီရင်စုနယ်မြေ
အတွင်း ကာလရှည်ကြာ အမြစ်တွယ်နေသော
ဓားပြများကို လျင်မြန်ပြတ်သားသည့်နည်း
လမ်းများဖြင့် ရှင်းလင်းဖယ်ရှားနိုင်ခဲ့ခြင်းမှာ
ပြည်နယ်ဘုရင်ခံအတွက်လည်း ကြီးမားသော
အုပ်ချုပ်ရေးဆိုင်ရာဂုဏ်ဒြပ်တစ်ခုဖြစ်ပြီး ဟယ်
ရီရို၏ အနာဂတ် ရာထူးတက်လမ်းအတွက် များ
စွာအထောက်အကူပြုမည်ဖြစ်သည်။ ဤသို့
ကြီးမားသော အုပ်ချုပ်ရေးဆိုင်ရာဂုဏ်ဒြပ်တစ်ခု
ရရှိရန် ကူညီပေးခဲ့သော လီကျစ်ကို ဟယ်ရီရိုက
သဘောကျနေသည်မှာ သဘာဝပင်ဖြစ်သည်။
ထိုနေ့မှာပင် သူက လီကျစ်ကို ဂုဏ်ထူးဆောင်ဆု

ချီးမြှင့်ရန် ထောက်ခံစာတစ်စောင်ရေးကာ စစ်
ဘက်ရေးရာဌာနသို့ တင်ပြလိုက်လေသည်။ တစ်
လအတွင်း လီကျစ်၏ ချီးကျူးဂုဏ်ပြုလွှာ
ရောက်ရှိလာတော့မည်ဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် လီကျစ်သည် အမြဲတမ်းရက်ရောတတ်သူ
ဖြစ်သည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင် ပြည်နယ်ဘုရင်ခံက
သူ့အတွက် ဂုဏ်ပြုလွှာတောင်းခံပေးသည်ကို
မြင်သောအခါ လီကျစ်ကလည်း လျစ်လျူမရှုခဲ့
ပေ။ သူက ချာယွန်တောင်ထွတ်မှ သိမ်းဆည်း
ရမိသော ငွေများထဲမှ ငွေချွေး တစ်ထောင်ကို ဟ
ယ်ရီရိုထံ လက်ဆောင်အဖြစ်ဆက်သလိုက်ရာ
ဟယ်ရီရိုမှာ အလွန်တရာဝမ်းသာကျေနပ်သွား
တော့သည်။

ဤကဲ့သို့သော လက်ဆောင်ငယ်သားမျိုးရှိ
နေသည်ကို ဘာများထပ်ပြီးတောင်းဆိုစရာ လို

တော့မည်နည်း။ ဟယ်ရှိရှိမှာ လီကျစ်ကို
ရာထူးတိုးပေးရန် အခြားမည်သည့်
အကြောင်းပြချက်များ ရှာဖွေနိုင်မည်ကိုပင်
တွေ့တော့နေပြီဖြစ်သည်။

ဓားပြနှိမ်နင်းရေးကိစ္စရပ်များ ပြီးစီးသွားပြီး
နောက် လီကျစ်သည် ဆပ်ပြာအလုပ်ရုံ၏
ထုတ်လုပ်မှုစွမ်းအားကိုတိုးချဲ့ရန် ဖန့်ကျားရွာသို့
ပြန်လာခဲ့လေသည်။

လီကျစ်တစ်ယောက် ဓားပြနှိမ်နင်းရန်အတွက်
ဆားတောင်တန်းရှိ ဓားပြစခန်းသို့ သွားရောက်ခဲ့
ရသည့်ခရီးစဉ်မှာ တစ်လခန့်ကြာမြင့်ခဲ့ပြီး ယခု
အခါ ၁၂ လပိုင်းအလယ်သို့ ရောက်ရှိနေပြီ
ဖြစ်သည်။ ဖန့်ကျားရွာလေးမှာတော့အလုပ်များ

ဖြင့် အသက်ဝင်လှုပ်ရှားနေသည်။ ဖန့်ကျားရွာ
သစ်၏မြေကြီးကို ဖိညှစ်တည်ဆောက်ထားသော
မြို့ရိုးများ၏ လေးပုံသုံးပုံခန့် ပြီးစီးနေပြီဖြစ်ပြီး
အုတ်စီသည့်လုပ်ငန်းစဉ်၏ ထက်ဝက်ခန့်မှာ
လည်းပြီးစီးနေပြီဖြစ်သည်။

၉ လပိုင်းအလယ်မှ စတင်၍ ပန်းရန်ဆရာများ
နှင့် လက်သမားများပါဝင်သော ဒုတိယအသုတ်
သည် ဖန့်ကျားရွာတွင် အိမ်များစတင်
ဆောက်လုပ်ခဲ့ကြပြီး ယခုအချိန်အထိ လုံးချင်း
အိမ်ငယ် ခြောက်ရာခန့် ပြီးစီးနေပြီဖြစ်သည်။

တိုးချဲ့ထုတ်လုပ်မှုများကိုလုပ်ဆောင်နိုင်မည့်
ဆပ်ပြာအလုပ်ရုံ၏ စက်ရုံအဆောက်အအုံ ကို
လည်း ဖန့်ကျားရွာသစ်၏တောင်ဘက်တွင်
ဆောက်လုပ်ပြီးစီးနေပြီဖြစ်သည်။

လီကျစ်သည် ထန်းကျင်းမြို့မှ စက်ရုံများနှင့်
အလုပ်သမားများအားလုံးကို ဖန့်ကျားရွာသို့
ပြောင်းရွှေ့ရန် ရည်ရွယ်ထားသောကြောင့်
အသစ်ဆောက်လုပ်ထားသော ဆပ်ပြာအလုပ်ရုံ
အတွက် ထန်းကျင်းမြို့တွင် အလုပ်သမားခေါ်ယူ
တော့မည် မဟုတ်ပေ။ ဤတစ်ကြိမ်တွင် လီကျစ်
သည် အလုပ်သမားခေါ်ယူရန်အတွက် ဖန့်ကျား
ရွာ၌ အလုပ်အကိုင် ခေါ်ယူရေးပွဲကို တိုက်ရိုက်
ကျင်းပခဲ့ပြီး အလုပ်သမားသစ်အားလုံးကို ဖန့်
ကျားရွာသို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ကာ အသစ်
ဆောက်လုပ်ထားသော လုံးချင်းအိမ်ငယ်များကို
ငှားရမ်းနေထိုင်ရန် သတ်မှတ်ထားသည်။

လုံးချင်းအိမ်ငယ်တစ်လုံးတွင် အိပ်ခန်းလေး
ခန်းပါဝင်ပြီး တစ်လငှားရမ်းခမှာ ၆၅ နှစ်မတ်

နှင့် ခုနစ်ဖန် ဖြစ်သည်။ အကယ်၍ အလုပ်သမား
က လူပျိုဖြစ်ပါက အခန်းတစ်ခန်းတည်း
ငှားရမ်းရန် ငွေ ခုနစ်ဖန်သာ ကျသင့်မည်
ဖြစ်သည်။ ကလေးရှိသော လင်မယားအတွက်
ပင် အခန်းနှစ်ခန်း ငှားရမ်းပါက ငွေ တစ်မတ်
နှင့် လေးဖန်သာ ကျသင့်မည်ဖြစ်ပြီး ယင်းမှာ
အလုပ်သမားတစ်ဦး၏ တစ်လစာ လုပ်အားခ၏
ဆယ်ပုံတစ်ပုံအောက်သာရှိသောကြောင့်
အလုပ်သမားများအနေဖြင့် တတ်နိုင်သော
ပမာဏဖြစ်သည်။

အလုပ်အကိုင်ခေါ်ယူရေးပွဲမှာ အဆင်ပြေ
ချောမွေ့စွာ ပြီးဆုံးသွားခဲ့သည်။ နေ့ဝက်ခန့်
အတွင်းမှာပင် လီကျစ်သည် ဖန့်ကျားရွာသို့
ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ရန် ဆန္ဒရှိကြသော ရိုးသား

ကြိုးစားသည့် အလုပ်သမားသစ် ရှစ်ဆယ်ခန့်ကို
ခေါ်ယူနိုင်ခဲ့သည်။

၁၂ လပိုင်း၏ အေးစက်လှသော လေပြင်းများ
က တဝိုင်းဝိုင်းတိုက်ခတ်နေသဖြင့် ရှိအာတစ်
ယောက် တစ်ကိုယ်လုံးချမ်းတုန်နေရသည်။ ရှိ
အာက အေးခဲနေသောလက်များကို နွေးထွေး
သွားစေရန် လေပူတစ်ချက် မှတ်ထုတ်လိုက်ပြီး
နောက် သူ၏ ခရီးဆောင်အိတ်ကိုအောက်ချကာ
ဖန်ကျားရွာရှိ တပ်မှူးငယ်ရုံးတော်ရှေ့တွင်
အနည်းငယ်စိုးရိမ်တုန်လှုပ်စွာဖြင့် ရပ်နေလိုက်
သည်။

ရှိအာမှာ အနီးအနားရှိ ရှိမိသားစုရွာမှ
တောင်သူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ လွန်ခဲ့သော သုံးရက်

ခန့်က ဖန့်ကျားရွာတွင် အလုပ်သမားများခေါ်ယူ
နေကြောင်း စာဖတ်တတ်သောရွာသားတစ်ဦး
ထံမှ သူ ကြားသိခဲ့ရသည်။ ရှိအာသည် လူတွေ့
စစ်ဆေးမှုခံယူရန် ဖန့်ကျားရွာသို့ အပြေးအလွှား
သွားခဲ့ပြီး ကံကောင်းထောက်မစွာပင် အရွေးခံခဲ့
ရသည်။ သူ့ကို လူတွေ့စစ်ဆေးခဲ့သော တပ်မှူး
ငယ်က တံဆိပ်ရိုက်နှိပ်ထားသော စက္ကူ
ကတ်ပြားလေးတစ်ခုကိုပေးကာ သူ၏ ပစ္စည်း
များကိုယူဆောင်၍ ယနေ့ ဖန့်ကျားရွာသို့ လာ
ရောက်သတင်းပို့ရန် မှာကြားခဲ့သည်။

ယခု ဖန့်ကျားရွာသို့လာရောက်သည့် ခရီးစဉ်
တွင် အိမ်မှမိဘများက သူ့ကို မျက်ရည်စက်လက်
ဖြင့် လိုက်လံပို့ဆောင်ပေးခဲ့ကြသည်။

တောင်သူလယ်သမားများသည် ခရီးများများ

စားစား မသွားဖူးသလို ပြင်ပကမ္ဘာအကြောင်းကို
လည်း သိပ်မသိကြပေ။ သို့သော် ဘုရင့်ရုံးတော်
အတွက် အလုပ်လုပ်ပြီး ငွေရရန်ဆိုသည်မှာ
အတော်လေးခက်ခဲကြောင်းကိုတော့ သူတို့ သိ
ထားကြသည်။ ဖန့်ကျားရွာနှင့် ရှိမိသားစုရွာမှာ
အလွန်နီးကပ်ပြီး ဖန့်ကျားရွာရှိ ဆင်းရဲနွမ်းပါးလှ
သော စစ်ဘက်မိသားစုများကို ရှိမိသားစုရွာမှလူ
များ အရင်ကမြင်တွေ့ဖူးကြသည်။ သူတို့သည်
အမှန်တကယ်ကို ဆင်းရဲမွဲတေလှသည်။
စစ်သည်များမှာ သူတို့၏ တစ်လစာလုပ်အားခ
ဖြစ်သော ငွေငါးမတ်ကိုပင် အပြည့်အဝမရရှိကြ
ဘဲ စစ်ဘက်အမတ်များ၏ အလွဲသုံးစားလုပ်ခြင်း
ကိုမကြာခဏ ခံကြရသည်။ ထို့ပြင် သူတို့သည်
နေ့စဉ်ဘဝတွင် စစ်ဘက်အမတ်များအတွက်
လယ်ယာလုပ်ငန်းခွင်၌ပါ ဝင်ရောက်ကူညီပေး

ကြရသေးသည်။ ရှိအာ၏မိဘများက ထိုကဲ့သို့
သော နေရာမျိုးသို့ အလုပ်သွားလုပ်လျှင် သူတို့
သား၏အနာဂတ်မှာ ကောင်းစားမည်မဟုတ်
ကြောင်း သိထားကြသည်။

သို့ရာတွင် ရှိအာ၌ အခြားရွေးချယ်စရာလမ်းမရှိ
သောကြောင့် ဖန့်ကျားရွာတွင်သာ သူ၏
ကံကြမ္မာကို စမ်းသပ်ကြည့်ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ရ
သည်။

သူတို့မိသားစုတွင် ယာမြေ နှစ်ဆယ့်ခုနစ်ဧက
နှင့် မြေစိုက်အိမ် သုံးလုံးသာရှိသည်။ နှစ်စဉ်
ရိတ်သိမ်းရရှိသောစပါးများမှာ လယ်ခွန်ဆောင်
ပြီးပါက မိသားစုစားဝတ်နေရေးအတွက် သီသီ
လေးသာ လောက်ငသည်။ မိသားစုမှာ ဆင်းရဲ
သော်လည်း သူ၏ ဖခင်အိုကြီးက အံ့ကြိတ်ခံကာ

ရှိအာ၏ အစ်ကိုဖြစ်သူကို အိမ်ထောင်ချပေးရန်
ငွေစုခဲ့သည်။ နှစ်ကာလများစွာ တစ်မိသားစုလုံး
ချွေချွေတာတာ နေထိုင်ခဲ့ကြသဖြင့် ငွေ ၁၀ သျှား
ခန့် စုဆောင်းမိခဲ့ပြီး လွန်ခဲ့သောလက သူ၏
အသက်နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ်အရွယ် အစ်ကိုဖြစ်သူမှာ
နောက်ဆုံးတွင်မိန်းမရကာ အိမ်ထောင်ကျသွားခဲ့
သည်။

အစ်ကိုဖြစ်သူ အိမ်ထောင်ကျသွားပြီဖြစ်ရာ ရှိ
မိသားစု၏ မျိုးဆက်ပြန့်ပွားရေးအတွက် စိတ်ချ
ရပြီဖြစ်သည်။ မိဘများက ဝမ်းသာနေကြ
သော်လည်း မရိုးဖြစ်သူ အိမ်သို့ ပြောင်းရွှေ့လာ
သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မိသားစု၏ဘဏ္ဍာရေး
ပြဿနာများက ပေါ်ပေါက်လာတော့သည်။
ယာမြေ နှစ်ဆယ့်ခုနစ်ဧက က အိမ်ထောင်သည်

ယောကျာ်းနှစ်ယောက်ကို လုပ်ကျွေးရန် မ
လုံလောက်သောကြောင့် ရှိအာအနေဖြင့် အခြား
ထွက်ပေါက်တစ်ခုကို ရှာဖွေရတော့သည်။
ထို့ကြောင့် တပ်မှူးငယ်က သူ့ကို လစဉ်လုပ်အား
ခပေးမည်ဆိုသည်ကို မယုံကြည်သော်ငြားလည်း
ရှိအာတစ်ယောက် ဖန့်ကျားရွာသို့ ရောက်လာခဲ့
ခြင်းဖြစ်သည်။ အနည်းဆုံးတော့ သူ ဤနေရာ
တွင် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုနိုင်မည်ဖြစ်ပြီး
မိသားစုအတွက် လူတစ်ယောက်စာ
စားနပ်ရိက္ခာ လျော့သွားမည်ဖြစ်ရာ သူ၏
အစ်ကိုနှင့် မရီးဖြစ်သူတို့ သားသမီးထွန်းကား
လာနိုင်မည်ဖြစ်သည်။
ရှိအာ ဖန့်ကျားရွာသို့ ပြောင်းရွှေ့လာခြင်းမှာ
မိသားစုခွဲထွက်ခြင်းဟု သတ်မှတ်နိုင်သည်။
ဤသို့ ခွဲထွက်ရာတွင် မိသားစုပိုင်ဆိုင်မှုအားလုံး

ကို အိမ်ထောင်သည် အစ်ကိုဖြစ်သူထံသို့သာ
ပေးအပ်ခဲ့သည်။ ရှိအာမှာတော့ မြေတစ်ဧက ၊
အိမ်တစ်လုံးမျှမရရှိခဲ့ဘဲ ဝတ်ဆင်ထားသော
ချည်ထည်အင်္ကျီနှင့် စောင်တစ်ထည်ကိုသာ
ယူဆောင်၍ ထွက်ခွာလာခဲ့ရသည်။

သူ၏ မိသားစု မျိုးဆက်ပြန့်ပွားရေးအတွက် ရှိ
အာ၌ အခြားရွေးချယ်စရာလမ်း မရှိခဲ့ပေ။
